

Arrest

nr. 178 801 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Zimbabwaans staatsburger te zijn, geboren te Harare. U bent nog minderjarig. U woonde uw hele leven in Harare. In november 2015 verliet uw moeder het land en kwam zij naar België, op 05 november 2015 vroeg zij asiel aan in België. Uw moeder liet u bij haar vertrek achter bij een vriendin, Sede. Enkele dagen na haar vertrek contacteerde zij haar nicht aan moederszijde die in Mutare woonde en vroeg haar of zij u kon oppikken bij deze vriendin in en voor u instaan. Zij haalde u op bij deze vriendin en jullie gingen terug in uw huis in Avonlea, Harare wonen. Omwille van de problemen waarvoor uw moeder op de vlucht sloeg, namelijk vervolging omwille van het feit dat zij een organisatie zou geleid hebben die homoseksuelen en lesbiennes met elkaar in contact bracht, kwam er echter geregeld politie bij jullie langs. Om die reden en omdat uw moeder haar verantwoordelijkheid over u wou opnemen zorgde uw moeder dat u en uw tante eveneens naar België konden reizen. Een

zakenpartner van uw moeder, James (O.), regelde voor jullie een visum en op 18 november 2015 vertrok u samen met uw tante met het vliegtuig naar België. Op 27 november 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

In de eerste plaats dient te worden aangestipt dat uw moeder geen enkel risico in uw hoofd aanhaalt. Zij verklaart dat zij niet denkt dat u enig risico zou lopen indien u in Zimbabwe was gebleven maar dat zij wou dat u bij haar verbleef (gehoorverslag CGVS p.3-4). Zij herhaalt dat er geen problemen zijn voor u in Zimbabwe (gehoorverslag CGVS p.6). Wanneer uw moeder ter verduidelijking wordt gevraagd of de enige reden waarom zij u naar België liet komen is om met haar herenigd te zijn, antwoordt zij bevestigend (gehoorverslag CGVS p.6). Hieruit blijkt dan ook op geen enkele manier dat u Zimbabwe verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Uw moeder voegt hieraan toe dat zij uw schoolgeld niet meer zou kunnen betalen waardoor u niet meer naar school zou kunnen indien u terugkeerde naar Zimbabwe. Bovendien wil zij tot elke prijs vermijden dat u bij uw grootouders op het platteland zou moeten gaan wonen. Deze motieven kunnen echter louter beschouwd worden als economische motieven en vallen derhalve evenmin onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

Wat betreft de problemen die uw moeder aanhaalt in haar eigen asielrelaas wordt opgemerkt dat noch door het Commissariaat-generaal noch door uw moeder wordt ingezien op welke manier dit enige invloed zou hebben op uw leven als minderjarige in Zimbabwe. Bovendien werd de asielaanvraag van uw moeder reeds behandeld en werd deze op 29 februari 2016 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt geen geloof gehecht aan de verklaringen van uw moeder dat zij in Zimbabwe een datingagentschap voor homoseksuelen en lesbiennes runde. Zodoende kon ook geen geloof worden gehecht dat zij om die reden vervolgd zou worden door de Zimbabweaanse autoriteiten (zie weigeringsbeslissing toegevoegd aan administratief dossier). Uw moeder diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 04 april 2016. Dit beroep werd echter ingediend buiten de wettelijk voorziene beroepstermijn zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 juni 2016 het beroep heeft verworpen. Zodoende staat de beoordeling van de feiten die uw moeder in haar asielrelaas aanhaalde vast. Derhalve kan er van worden uitgegaan dat ook in uw hoofd allermindst een vrees bestaat op enig risico op vervolging indien u zich baseert op de vervolgingsfeiten die uw moeder in haar relaas aanhaalde. **Bovendien verklaart uw moeder dat niemand anders van de familie enige problemen kende.** Noch uw grootouders, noch uw ooms en tantes in Zimbabwe zouden enige negatieve gevolgen gekend hebben omwille van uw moeder (gehoorverslag CGVS p.5). Deze verschillende argumenten leiden dan ook tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit als zou er enige vrees voor vervolging in uw hoofd zijn bij een terugkeer naar Zimbabwe.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het door u neergelegde paspoort toont enkel uw identiteit aan en geeft een indicatie van uw reisroute, het is echter niet in staat aan te tonen dat u Zimbabwe zou verlaten hebben uit een gegronde vrees voor vervolging.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Zij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951 en past de elementen uit de hierin opgenomen vluchtelingendefinitie toe op haar situatie en problemen.

Verzoekster wijst erop dat zij de dochter is van C.W., die weldegelijk problemen kent omwille van haar voormalige activiteiten voor een vereniging van homoseksuelen en lesbiennes. Daardoor heeft ook verzoekster een gegronde vrees voor vervolging, en dit als familielid van voormeld persoon.

Verzoekster stelt zich de vraag of van een vijfjarige verwacht mag worden dat zij door verklaringen een vrees kan aantonen. Verweerder legde tijdens het gehoor niet uit wat een vrees of een vluchteling is. Verder motiveert verweerder niet op welke verklaringen deze zich baseert om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees heeft.

Waar gemotiveerd wordt dat haar moeder in haar hoofde geen vrees aanhaalde, stelt verzoekster dat geen rekening werd gehouden met artikel 3 en artikel 8 EVRM en de rechten van het kind. Minstens wordt omtrent deze bepalingen niets gemotiveerd. Verweerder houdt geen rekening met de jonge leeftijd van verzoekster en haar mogelijke leefsituatie in Zimbabwe, en dit mede in het licht van de problemen van haar moeder.

Verzoekster betoogt voorts dat het beroep van haar moeder in het kader van de eerste asielaanvraag van haar moeder onterecht werd verworpen. Bijgevolg is de motivering manifest onwaar. Het is niet correct om de bestreden beslissing te baseren op een vermeend definitief geworden beslissing.

Volgens verzoekster blijkt uit de bestreden beslissing dat op geen enkel element werd ingegaan. Er kan enkel worden afgeleid dat er geen twijfel is over de identiteit en de herkomst van de herkomst van verzoekster. Verweerder onderzoekt dit element niet.

2.1.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij herhaalt dat haar identiteit en haar herkomst niet worden betwist. Verweerder laat na ook maar één regel te motiveren over de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt tevens op geen enkele wijze ingegaan op de algemene veiligheidssituatie in Zimbabwe. Verweerder heeft nagelaten de specifieke omstandigheden van de zaak te onderzoeken.

2.1.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog een kopie van een schrijven aan de RvV en een kopie van een bewijs van aangetekende zending bij het verzoekschrift (bijlagen 3-4).

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. In zoverre verzoekster tracht aan te tonen dat de RvV in hoofde van haar moeder en in het kader van de eerste asielaanvraag van haar moeder ten onrechte heeft besloten tot de verwerping van haar beroep, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters moeder dit indertijd had kunnen en moeten aanvechten bij de Raad van State. Verzoeksters moeder liet echter na dit te doen. Bijgevolg geniet het arrest dat de RvV in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeksters moeder velde kracht van gewijsde. Verzoekster kan haar onderhavige verzoekschrift dan ook niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen dit arrest.

2.2.3. De RvV doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. Waar verzoekster stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.7. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.9. Verzoekster baseert zich in het kader van onderhavige asielaanvraag op de problemen die door haar moeder, C.W., werden aangevoerd. Het beroep van verzoeksters moeder (in het kader van haar tweede asielaanvraag) is bij de RvV gekend onder het rolnummer RvV 194 794.

Uit het arrest nr. 178 800 van 30 november 2016 van de RvV, geveld in het kader van voormeld beroep, blijkt aan de problemen van verzoeksters moeder geen geloof kan worden gehecht. De motieven die dienaangaande in het voormelde arrest zijn opgenomen, luiden als volgt:

“2.2.1. In zoverre verzoekster in haar feitenrelaas poneert dat de RvV in haar vorige asielaanvraag ten onrechte heeft besloten tot de verwerping van haar beroep, dient te worden opgemerkt dat verzoekster dit indertijd had kunnen en moeten aanvechten bij de Raad van State. Verzoekster liet echter na dit te doen. Bijgevolg geniet het arrest dat de RvV in het kader van haar eerste asielaanvraag velde kracht

van gewijsde. Verzoekster kan haar onderhavige verzoekschrift in het kader van haar tweede asielaanvraag dan ook niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen dit arrest.

2.2.2. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Verzoekster betoogt tevens dat de termijn, opgenomen in artikel 57/6/2, tweede lid van de vreemdelingenwet, in casu zou zijn overschreden. Deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.”

Dat voormelde termijn zou zijn overschreden mist, nog daargelaten dat dit hoe dan ook slechts een termijn van orde betreft en dat op het overschrijden van deze termijn geen sanctie is voorzien, blijkens zowel hetgeen verzoekster zelf stelt in het onderhavige verzoekschrift (p.8) als de stempel op het document inzake de overmaking aan het CGVS in het administratief dossier (stuk 5) echter kennelijk feitelijke grondslag. Verzoeksters dossier werd overgemaakt aan het CGVS op 5 september 2016 en de bestreden beslissing werd genomen op 14 september 2016. Dit is binnen de acht werkdagen na de overmaking aan het CGVS.

2.2.4. Waar verzoekster stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De door verzoekster aangevoerde problemen werden in het kader van haar eerste asielaanvraag ongelooftwaardig bevonden.

Ten aanzien van de nieuw aangevoerde elementen in het kader van onderhavige asielaanvraag, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U verklaarde bij het indienen van uw tweede asielaanvraag letterlijk dat u asiel aanvraagt op basis van dezelfde reden (zie verklaring meervoudige aanvraag, motieven in het administratief dossier). Zoals hierboven reeds beschreven nam het Commissariaat-generaal, wat betreft uw eerste asielaanvraag, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Aangezien uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen, staat de beoordeling van de feiten die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag vast. Dat u dan verklaart dat uw broer nu problemen zou hebben in Zimbabwe omwille van uw problemen kan dan ook niet als een nieuw element beschouwd worden aangezien het Commissariaat-generaal, in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van 29 februari 2016 geen geloof hechtte aan de door u verklaarde problemen in Zimbabwe.

U verklaarde ook dat de vader van uw dochter op zoek zou zijn naar u en uw dochter, dat hij uw kind van u zal willen afnemen en u zal behandelen als een staatsvijand. Verder zei u, bij het indienen van uw tweede asielaanvraag, dat u na juli 2016 zou gehoord hebben dat de vader van uw dochter ambassadeur is voor Zimbabwe in België (zie verklaringen meervoudige aanvraag in het administratief dossier). Aangezien er door het Commissariaat-generaal geen geloof gehecht wordt aan de door u verklaarde problemen die u met de Zimbabwaanse autoriteiten had, kunt u het ook niet aannemelijk maken dat de vader van uw dochter u dan als staatsvijand zou willen behandelen of uw dochter zou willen afnemen.

Bovendien blijkt dat de vader van uw kind (en bij uitbreiding het Zimbabwaanse ministerie van buitenlandse zaken) persoonlijk tussenkwam om haar een visum te bezorgen waarmee ze naar België reisde om u hier te vervoegen en hier een asielaanvraag in te dienen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u dan niet zou geweten hebben dat de vader van uw dochter ambassadeur was voor Zimbabwe in België is volledig onaannemelijk. Dat u tevens verklaarde dat de vader van uw dochter mensen naar uw ouders zou gestuurd hebben in Zimbabwe om u en uw dochter te zoeken en dat terwijl hij dus zelf tussenkwam om haar een visum te bezorgen zodat ze zich bij u in België kon voegen, ondergraaft verder volledig uw algemene geloofwaardigheid en uw verklaringen dat hij op zoek zou zijn naar u en uw dochter in Zimbabwe. Dat het Zimbabwaanse ministerie van buitenlandse zaken tussenkwam in het visumdossier van uw dochter ondergraaft verder ook uw verklaringen dat u problemen zou hebben met de Zimbabwaanse autoriteiten.”

Verzoekster voert ter weerlegging van voormelde motieven geen concrete en dienstige argumenten aan. Waar zij beweert dat de nieuwe elementen niet zouden zijn onderzocht, vormt dit immers een loutere en kennelijke miskennis van de voormelde motieven. Voor het overige beperkt verzoekster zich tot een loutere herhaling van de verklaringen die zij in het kader van haar meervoudige asielaanvraag aflegde. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Waar verzoekster nog verwijst naar de situatie in Zimbabwe, dient te worden vastgesteld dat zij niet het minste begin van informatie bijbrengt en op generlei wijze aantoont dat de situatie aldaar van zulke aard zou zijn dat zij aldaar, al dan niet omwille van haar band met een Zimbabwaanse ambassadeur, enig risico zou lopen om te worden vervolgd of om slachtoffer te worden van ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verweerder bij in de vaststelling dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.”

Gezien blijkens het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoeksters moeder, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering als zou verzoekster ingevolge deze problemen zelf enig probleem zou dreigen te ondervinden bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Dit geldt nog des te meer nu verzoeksters moeder blijkens de terecht aangehaalde gezegden in de bestreden beslissing meermaals uitdrukkelijk aangaf dat verzoekster in Zimbabwe geen risico loopt en dat er voor verzoekster in Zimbabwe geen problemen zijn.

De louter algemene verwijzing naar verzoeksters leeftijd en naar de mogelijke leefomstandigheden in Zimbabwe, zonder hierover ook maar enige duiding te verstrekken en zonder *in concreto* aan te duiden dat, wanneer, waar of in welke omstandigheden verzoekster problemen zou dreigen te ondervinden, kan voorts bezwaarlijk volstaan om in hoofde van verzoekster aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk (ernstige) problemen zou dreigen te ondervinden. Daarenboven blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen van verzoeksters moeder dat verzoekster in Zimbabwe nog over tal van familieleden beschikt en dat deze familieleden er geen problemen kennen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar hoger aangehaalde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog verwijst naar de situatie in Zimbabwe, dient te worden vastgesteld dat zij niet het minste begin van informatie bijbrengt en op generlei wijze aantoont dat de situatie aldaar van zulke aard zou zijn dat zij zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS